

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/99/2018
Identifikačné číslo spisu:	5115229443
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:5115229443.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C. XXX, zastúpeného ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s. r. o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 040 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 40C/491/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 9Co/254/2017-279 zo dňa 16.11.2017 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 14.03.2017 č. k. 40C/491/2015-241 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.892,53 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z uvedenej sumy od 23.05.2015 do zaplatenia titulom vynaložených trov trestného konania a sumu 3.000,- eur titulom nemajetkovej ujmy, všetko v lehote 3 mesiacov od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (druhý výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v pomere 79,88 % (tretí výrok).

1.1. S poukazom na ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci okresný súd v dôvodoch rozsudku konštatoval, že proti žalobcovi bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre zločin poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev a zločin subvenčného podvodu; jeho sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia bola zamietnutá prokurátorkou Úradu špeciálnej prokuratúry a Generálnej prokuratúry SR ako nedôvodná. Právoplatným rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. PK 1T/30/2011-513 zo dňa 09.01.2014 bol žalobca oslobodený spod obžaloby, lebo nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný.

1.2. K hlavnej námietke žalovanej o nesplnení základného predpokladu na uplatnenie nároku na náhradu škody - nedostatku nezákonného rozhodnutia - okresný súd uviedol, že nárok jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania skončeného oslobodením obžalovaného/žalobcu spod obžaloby treba

vo všeobecnej rovine odvodiť z princípov právneho štátu. Štát je povinný niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré svojou činnosťou priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní viesť vyšetrovanie a stíhať trestnú činnosť, na strane druhej sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ukáže ako mylný, a tým zasahujúci do základných práv jednotlivca. V takejto situácii nie je rozhodujúce ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili svoje pôvodné podozrenie, ale či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. V posudzovanom prípade sa výsledok trestného stíhania v podobe právoplatného odsúdenia žalobcu v procesnom postavení obžalovaného nedostavil. Nenaplnil sa tak základný účel trestného konania - vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči páchatelovi skutku kvalifikovaného v obžalobe ako trestný čin (jednočinný súbeh dvoch zločinov). Štát sa stal teda zodpovedným za vedenie trestného stíhania proti žalobcovi, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom. Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „cit. zák.“) zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutí jeho orgánov z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnú povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania.

1.3. Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 prvá veta cit. zák. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Pre správnu interpretáciu tohto zákonného ustanovenia, ako konštatoval okresný súd, nestačí vychádzať len z jeho gramatického výkladu. Poukázal aj na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej gramatický výklad právnej normy slúži len na prvotné priblíženie obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti výkladu, resp. na jej doplnenie alebo spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na úroveň gramatického výkladu, najmä teleologický a systematický výklad vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie prispieť k zisteniu obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy.

1.4. Z hľadiska teleologického výkladu, vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právnej normy, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom podľa § 46 ods. 3 Ústavy SR nemožno v zmysle záverov súdu prvej inštancie formálne (doslova) trvať na zrušení/zmene takéhoto rozhodnutia, ale splnenie tejto zákonnej podmienky treba vykladať extenzívne. Oslobodenie obžalovaného spod obžaloby je nenaplnením predpokladu o spáchaní trestného činu obžalovaným; takýto výsledok trestného konania má rovnaké dôsledky ako zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia pre nezákonnosť príslušným orgánom. Je potrebné konštatovať, že trestné stíhanie bolo nedôvodné a v konečnom dôsledku nezákonné. Ustálená judikatúra v prípadoch nárokov na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, vychádza zo zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená. Okresný súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/15/2009, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/194/2010 aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 25/2011 a uzavrel, že je splnený základný predpoklad uplatnenia práva na náhradu škody podľa osobitného zákona.

1.5. Súd prvej inštancie mal okrem existencie nezákonného rozhodnutia preukázať aj splnenie ďalších zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu - vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a výškou spôsobenej škody. K argumentácii žalovaného o nedostatku základu pre uplatnenie žalovaného nároku (existencia nezákonného rozhodnutia), ktorú podporil jednotlivými rozhodnutiami všeobecných súdov, súd prvej inštancie uviedol, že ide o odklon od ustálenej judikatúry o posudzovanej otázke a v tejto súvislosti vychádzal aj z čl. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) o princípe právnej istoty.

1.6. Ako náhradu škody okresný súd žalobcovi priznal náhradu opodstatnených a účelných trov právneho zastúpenia spolu s príslušným úrokom z omeškania v zmysle § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z.. Za prvý deň omeškania s plnením stanovil 23.05.2015 ako deň nasledujúci po uplynutí 6-mesačnej zákonnej lehoty po podaní žiadosti na predbežné prerokovanie nároku.

1.7. Okresný súd po vykonaní dokazovania výpoveďami žalobcu a svedkov Y. E. U., R. Y. E. V. Š.,

obsahom spisu o rozvoze žalobcovho manželstva, listín preukazujúcich dosahovaný príjem žalobcu v rozhodnom období jeho trestného stíhania a lekárskeym potvrdením žalobcovi podľa § 17 ods. 2, 3, 4 cit. zák. priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000,- eur. Dospel k záveru, že samotné konštatovanie, že bol spôsobený zásah do osobnostnej sféry žalobcu v konečnom dôsledku nezákonným trestným stíhaním vedeným proti žalobcovi nie je postačujúce. Okresný súd zistil zásah do žalobcových osobnostných práv vzhľadom na závažnosť vzneseného obvinenia a s tým spojenej hrozby vysokého trestu v rozpätí trestnej sadzby 3 až 10 rokov, dĺžku trestného konania od vznesenia obvinenia v decembri 2011 do vyhlásenia oslobodzujúceho rozsudku v januári 2014, zníženie kvality života žalobcu a zásah do jeho práva na súkromný, rodinný, pracovný život, do dobrého mena a povesti. Žalobca bol nepriaznivým dôsledkom vedeného trestného konania vystavený po dlhší čas, čo sa negatívne prejavilo v jednotlivých oblastiach jeho súkromného aj pracovného života. Výšku nemajetkovej ujmy okresný súd ustálil s odkazom na princíp spravodlivosti a primeranosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, ktoré vyplynuli z dokazovania vzťahujúceho sa k tejto časti uplatneného nároku. Ako podklad pre ustálenie výšky nemajetkovej ujmy použil aj rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR o ústavných sťažnostiach pre porušenie základných práv alebo slobôd, založenú na zásadách, z ktorých vychádza aj Európsky súdny dvor pre ľudské práva (správne má byť uvedené Európsky súd pre ľudské práva, pozn. dovolacieho súdu). Výšku nemajetkovej ujmy súd ustálil sumou 3.000,- eur a vo zvyšnej časti tohto nároku žalobu zamietol.

1.8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa čl. 4 ods. 2 a § 255 a § 262 CSP posudzujúc dôvodnosť uplatňovaného nároku a úspešnosť strán v konaní.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 16.11.2017 č. k. 9Co/254/2017-279 na základe odvolania podaného žalobcom aj žalovanou rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok) a žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (druhý výrok).

2.1. V dôvodoch rozsudku odvolací súd uviedol, že dňa 02.02.2010 bolo začaté trestné stíhanie a dňa 08.12.2010 bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre zločin poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností a zločin subvenčného podvodu podľa § 261 ods. 1, 3, § 14 ods. 1, § 255 ods. 1, 4 písm. a/, § 14 ods. 1 Trestného zákona. Dňa 21.07.2011 bola voči žalobcovi podaná obžaloba na Špecializovaný trestný súd v Pezinku, ktorý rozsudkom zo dňa 09.01.2014 žalobcu spod obžaloby oslobodil, lebo nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Žalobca si v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. uplatnil nárok na náhradu majetkovej ujmy, ktorá vznikla z dôvodu vedenia trestného stíhania a predstavovala vynaložené prostriedky na trovy právneho zastúpenia a nemajetkovú ujmu, ktorá vznikla zásahom do jeho základných práv priznaných Ústavou SR. O predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody požiadal žiadosťou doručenou Ministerstvu vnútra SR dňa 22.12.2014; jeho nárok na náhradu škody v lehote 6 mesiacov uspokojený nebol. Odvolací súd poukázal na záver okresného súdu o dôvodnosti nároku na náhradu vecnej škody a o znížení jej rozsahu s poukazom na účelnosť vynaložených trov právneho zastúpenia v trestnom konaní žalobcu. Dospel k záveru, že vzhľadom na dĺžku trestného stíhania viac ako 47 mesiacov, dopad na vykonávanie žalobcovej profesie, jeho rodinný a súkromný život je dôvodné aj priznanie nemajetkovej ujmy. Odvolací súd zistil, že okresný súd vypočul viacerých svedkov, ktorí potvrdili, že trestné stíhanie sa prejavilo na rodinnom a pracovnom živote žalobcu, znížil sa jeho príjem, nakoľko pre spochybnenie jeho bezúhonnosti prišiel o zákazky, čo sa odrazilo aj na súkromnom živote, keď pre finančné a existenčné dôvody došlo k rozpadu jeho manželstva. Pri výške nemajetkovej ujmy vychádzal súd prvej inštancie najmä z doby trvania právnej neistoty, s tým súvisiaceho vnútorného strádania žalobcu, pričom prihliadal aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR o ústavných sťažnostiach pre porušenie základných práv alebo slobôd tak, aby so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu bolo o nemajetkovej ujme rozhodnuté v súlade s princípom spravodlivosti a primeranosti.

2.2. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vyhodnotil ich v súlade s § 195 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukázal. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol zistený rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, citoval aplikované právne predpisy, resp. poukázal na judikáty jednotlivých súdov, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil právne závery; tieto primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s § 220 CSP zdôvodnil.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že vzhľadom na oslobodenie žalobcu spod obžaloby, lebo nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný, uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia možno obsahovo považovať za nezákonné bez toho, aby boli rozhodnutím príslušného orgánu zrušené. Vo svojom rozhodnutí sa okresný súd vysporiadal aj s námietkami vznesenými k výške majetkovej ujmy, keď v dôvodoch rozsudku uviedol, aké úkony a v akom rozsahu považoval za účelné a nevyhnutné v súvislosti s obhajobou v trestnom konaní. Odvolací súd sa stotožnil aj so závermi súdu prvej inštancie o výške nemajetkovej ujmy poukazujúc na doterajšiu súdnu prax, ako aj dopad trestného stíhania na osobný, rodinný a pracovný dovtedajší život žalobcu s prihliadnutím na konkrétne okolnosti vzťahujúce sa k jeho osobe a k tomuto prejednávánemu prípadu.

2.3. Žalobca ani žalovaná v odvolacom konaní neuviedli žiadne skutočnosti, s ktorými by sa nezaoberal okresný súd, resp. ktoré by boli spôsobilé privodiť iné vyhodnotenie skutkového alebo právneho stavu odvolacím súdom, preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

2.4. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 396 CSP v spojení s § 255 CSP a z dôvodu, že v odvolacom konaní ani jeden z odvolateľov úspešný nebol vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania nárok.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie navrhnuć, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu v časti o potvrdení rozsudku okresného súdu vo výroku o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 4.892,53 eur a sumu 3.000,- eur zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Navrhla tiež odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

3.1. Prípustnosť dovolania dovolateľka odôvodnila poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. c/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. Ako právnu otázku, ktorá bola dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne vymedzila otázku, či štát v každom prípade zodpovedá za škodu spôsobenú v trestnom konaní obvinenému, resp. obžalovanému tým, že trestné stíhanie nebolo ukončené právoplatným rozsudkom, ktorým bola uznaná jeho vina zo spáchania trestného činu, alebo bol spod obžaloby oslobodený, resp. jeho trestné stíhanie bolo zastavené, teda bez ohľadu na to, či vznesenie obvinenia (ako právny titul náhrady škody) bolo v čase jeho vydania dôvodné a zákonné alebo v prípadoch, keď vznesenie obvinenia bolo dôvodné, v súlade so všetkými zásadami trestného konania (uznesenie o vznesení obvinenia bolo zákonné), štát za škodu nezodpovedá, t. j. štát zodpovedá len za nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup a nie za výsledok trestného konania. Dovolateľka uviedla, že rozhodovacia prax dovolacieho súdu je rozdielna, lebo existujú rozhodnutia riešiace uvedenú právnu otázku tak ako odvolací súd, ale aj rozhodnutia, ktoré o nej rozhodli rozdielne.

3.2. Dovolateľka po citácii § 4 ods. 1 písm. f/ a § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uviedla, že odvolací súd, časť rozhodnutí dovolacieho súdu aj Ústavného súdu SR extenzívnym a teleologickým výkladom právnej normy definuje ako nezákonné rozhodnutie aj uznesenie o vznesení obvinenia v prípade zastavenia trestného stíhania obvineného alebo jeho oslobodenia spod obžaloby; v najkoncentrovanejšej podobe vyslovil dovolací súd tento záver v rozhodnutí sp. zn. 4MCdo/15/2009. V právnom štáte však žiadne rozhodnutie nemôže stáť nad zákonom. Ani sudcovská tvorba práva nemôže zasahovať do zákona výkladom, ktorý je v priamom rozpore so znením zákona; takéto rozhodnutie je nutné označiť za arbitrárne. Zákon č. 514/2003 Z. z. striktnie vymedzuje, že nezákonné rozhodnutie je iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Nastolila otázku, či je vydávanie arbitrárnych súdnych rozhodnutí vo vzťahu k žalobám o náhradu škody z titulu nezákonných rozhodnutí v prípadoch trestného stíhania skončeného oslobodením obžalovaného spod obžaloby v súlade s princípmi právneho štátu, na ktoré sa tieto rozhodnutia odvolávajú. Tieto rozhodnutia opomenuli uviesť ustanovenia zákona, ktoré mali byť uznesením o vznesení obvinenia porušené, čo je predpokladom konštatovania nezákonnosti rozhodnutia orgánom príslušným na jeho preskúmanie (ktorým v týchto prípadoch nie je súd).

3.2.1. Vo vzťahu k uvedeným rozhodnutiam dovolateľka tvrdila aj absenciu preukázania priamej príčinnej súvislosti medzi údajne nezákonným rozhodnutím a trovami konania vzniknutými po preskúmaní obžaloby súdom, s čím sa súdy doteraz nevysporiadali. Podľa jej názoru priama príčinná súvislosť medzi rozhodnutím orgánov činných v trestnom konaní o vznesení obvinenia a vznikom týchto trov absentuje, nakoľko úkony súdu pri preskúmaní obžaloby akúkoľvek príčinnú súvislosť „pozastavili“. Medzi príčinou (vznesenie obvinenia) a následkom (trovy konania po preskúmaní obžaloby

súdom) nie je príčinná súvislosť daná; tieto trovy majú príčinu v tom, že súd považoval obžalobu za dôvodnú (uvedené nemožno stotožňovať so záverom súdu o vine alebo nevine obžalovaného).

3.3. Nastolenú právnu otázku riešil podľa dovolateľky rozdielne Najvyšší súd SR v rozhodnutiach sp. zn. 1Cdo/64/2008 alebo 3Cdo/21/2007; dovolateľka poukázala aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/2013.

3.3.1. Dovolaťka uviedla, že Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 3Cdo/201/2007 (zrejme v dôsledku písárskej chyby označila rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/21/2007) dospel k záveru, podľa ktorého „Niektoré zásahy do osobnosti fyzickej osoby, ktoré sa zdanlivo javia ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno považovať za neoprávnené vtedy, keď sú dané okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde vtedy, keď zasahujúcim je orgán štátu pri plnení jeho úloh vyplývajúcich zo zákona. V danom prípade dochádza k stretu dvoch záujmov - individuálneho záujmu fyzickej osoby do osobnosti ktorej sa zasahuje, s vyšším (verejným) záujmom, ktorému sa priznáva prednosť. Teda nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej vznesené obvinenie z trestného činu. Na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskoršie došlo k oslobodeniu spod obžaloby.“

3.3.2. V uznesení sp. zn. 1Cdo/64/2008 najvyšší súd vyslovil právny názor, že „Uznesenie o vznesení obvinenia neobsahuje konečný záver o spáchaní trestného činu a vine obvineného. Toto rozhodnutie je vydané na základe dôvodného podozrenia, že obvinený spáchal trestný čin (až na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin bol spáchaný určitou osobou). Ak dôjde k oslobodeniu spod obžaloby, nemusí to vždy znamenať, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané nesprávne (v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku). Jednotlivé dôvody oslobodenia spod obžaloby nemajú z hľadiska hodnotenia správnosti uznesenia o vznesení obvinenia rovnaký význam.“

3.3.3. Ústavný súd SR prezentoval názor, že oslobodenie obžalovaného spod obžaloby nemá automaticky za následok nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia v náleze sp. zn. II. ÚS 163/2013 (z 13.11.2013), v ktorom uviedol: „...skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania, do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t. j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila.“ Zhodne s týmto nálezom rozhodol aj Ústavný súd Českej republiky v náleze sp. zn. II. ÚS 165/02.

3.3.4. Dovolaťka tiež poukázala na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov v. Česká republika z 20.06.2013 (sťažnosť č. 57404/08), ktorý dospel k záveru, že „...skutočnosť, že sťažovateľ bol spod obžaloby oslobodený sama o sebe neznamená, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné alebo od počiatku inak vadné. Dôkazné požiadavky, ktoré je potrebné splniť, aby mohla byť osoba uznaná vinnou (bežne označované ako dôkaz nad rozumnú pochybnosť) sa líšia od dôkazných požiadaviek, ktoré je potrebné splniť, aby osoba mohla byť trestne stíhaná (bežne označované ako dôvodné podozrenie). Z tohto dôvodu teda môžu existovať prípady dôvodného podozrenia, ktoré v súdnom konaní nevyústia v odsúdenie nad rozumnú pochybnosť“. V prejednávanej veci v trestnom stíhaní žalobcu nešlo o svojvoľný postup orgánov činných v trestnom konaní. Vznesenie obvinenia bolo jediným možným rozhodnutím, ktoré bolo možné v právnom štáte očakávať a keďže nebolo zrušené pre nezákonnosť, je nutné považovať ho za zákonné. Zákonným predpokladom vznesenia obvinenia je dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, pre rozhodnutie o jej vine sa vyžaduje preukázanie viny nad akúkoľvek pochybnosť.

3.4. Medze základných práv a slobôd možno podľa tvrdenia dovolateľky v zmysle čl. 13 Ústavy SR upraviť za podmienok ustanovených ústavou len zákonom. Pokiaľ dôjde k zásahu do základných práv a slobôd jednotlivca orgánmi štátu na základe a v zmysle zákona, ide o zásah legitímny, nakoľko subjektívne práva jednotlivca musia ustúpiť v tomto prípade verejnemu záujmu štátu na riadnom objasnení spáchanej trestnej činnosti za súčasného splnenia podmienok daných v čl. 17 ods. 2 Ústavy SR. Toho času zákonodarca kladie dôraz na čo najúčinnjšiu ochranu práv obetí trestných činov, k

čomu by nemohlo dôjsť, ak by bolo vznesené obvinenie iba osobám, u ktorých je už v čase jeho vznesenia nad akúkoľvek pochybnosť preukázané, že sa stíhanej trestnej činnosti dopustili.

3.5. Rozsudok odvolacieho súdu vychádza podľa dovolateľky z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom poukázala aj na jeho arbitrárnosť, keďže tento rozsudok nemá oporu v zákone, ale v inom rozhodnutí nadriadeného súdu.

3.6. Nesprávne právne posúdenie veci videla dovolateľka aj v časti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Ide o náhradu za zásah do osobnostnej sféry žalobcu, preto nemôže byť posudzovaná výlučne na základe subjektívnych kritérií. Súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie, no dôkazy nevyhodnotil v tom smere, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a svoje rozhodnutie oprel o všeobecné kritériá čo do základu uplatneného nároku aj do jeho výšky. Odvolací súd si tieto závery okresného súdu osvojil, teda jeho rozhodnutie vychádza aj v tejto časti z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3.7. Návrh na odklad vykonateľnosti rozsudku dovolateľka s odkazom na § 444 ods. 1 CSP odôvodnila tým, že vykonanie exekúcie voči dovolateľke môže spôsobiť nezvratnú stratu jej vlastníckeho práva.

4. Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie ako strana sporu podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) dovolateľka, na ktorú sa vzťahuje § 429 ods. 2 písm. b/ CSP a v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) najskôr skúmal, či je dovolanie žalovanej prípustné. Dospel k záveru, že jej dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

6.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu.

6.2. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

7. Podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacími dôvodmi dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. V prejednávanej spore dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

9.1. Určitá otázka, aby mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, zákona č. 514/2003 Z. z.), ako aj otázka procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Nevyhnutným predpokladom je, že ide o otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, vyriešenie ktorej nemalo určujúci význam pre

rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Zároveň musí ísť o otázku, ktorú už riešil aj dovolací súd, v jeho rozhodnutiach je ale táto otázka riešená rozdielne.

9.2. Osobitne významným znakom otázky relevantnej v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je jej zásadný právny význam. Otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre tú ktorú prejednávajú právnu vec (spor), ale je významná aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky (1Cdo/132/2009, 2Cdo/71/2010, 3Cdo/51/2006, 4Cdo/151/1998, 5Cdo/1/2010, 7Cdo/117/2011). Zásadný právny význam otázky, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je daný zámerom prispieť k prekonaniu „existujúcej“ rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu. Žalovaná právnu otázku, ktorá môže byť právne významná z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP vymedzila zákonu zodpovedajúcim spôsobom. Zostalo preto posúdiť, či ide o otázku, ktorá je v zmysle tohto ustanovenia rozhodovaná rozdielne (t. j. riešená nejednotne).

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná len otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky znaky bližšie uvedené v bode 9. tohto rozhodnutia. Jedným z nich je pretrvávajúca rozdielnosť rozhodovania dovolacích senátov, t. j. existujúca nejednotnosť posudzovania danej otázky, čo vyplýva priamo z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, ktoré za relevantnú označuje otázku, ktorá „je“ (teda nie „bola“) dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dôležitá je teda súčasná nejednotnosť rozhodovania dovolacieho súdu (nie minulá, už prekonaná a neexistujúca rozdielnosť rozhodovania).

11. Prvým rozhodnutím dovolacieho súdu, na ktoré poukázala dovolateľka s cieľom preukázať rozdielnosť rozhodovania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, je rozhodnutie najvyššieho súdu (z 30. júla 2008) sp. zn. 3Cdo/201/2007. V uvedenom konaní sa žalobca pôvodne domáhal náhrady škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“) a náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti. V dovolacom konaní bola riešená iba otázka súvisiaca so zásahom do osobnosti žalobcu. Žalobca opakovane zdôrazňoval, že si neuplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovení zákona č. 58/1969 Zb., ale v zmysle ustanovení § 11 až 13 Občianskeho zákonníka. Dovolací súd konštatoval nedostatok pasívnej legitimácie žalovaného (štátu) v časti žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy, lebo v danom skutkovom rámci ho nemožno považovať za subjekt, ktorý zasiahol do osobnostných práv žalobcu. Vo vzťahu k požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy dovolací súd poznamenal, že i keby žaloba na ochranu osobnosti podaná podľa ustanovení Občianskeho zákonníka smerovala proti pasívne legitimovanému subjektu, nemohla byť úspešná, lebo „niektoré zásahy do osobnosti fyzickej osoby, i keď sa zdanlivo javia ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno považovať za neoprávnené vtedy, keď sú dané okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde napríklad vtedy, keď zasahujúcim je orgán štátu pri plnení jeho úloh vyplývajúcich zo zákona. Dochádza tu k stretu dvoch záujmov, pri ktorom sa individuálny záujem fyzickej osoby, do osobnosti ktorej sa zasahuje, dostáva do kolízie s vyšším (verejným) záujmom, ktorému sa priznáva prednosť. V dôsledku toho, aj podľa názoru dovolacieho súdu, nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby (§ 11 Občianskeho zákonníka) sú vykonávané v medziach zákona; na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskôr prípadne aj došlo k zastaveniu trestného stíhania voči tejto fyzickej osobe alebo k jej prepusteniu z väzby alebo aj k oslobodeniu spod obžaloby“.

12. Druhým, dovolateľkou označeným rozhodnutím, je rozhodnutie najvyššieho súdu z 30. septembra 2009 sp. zn. 1Cdo/64/2008. Predmetom konania bola náhrada škody podľa zákona č. 58/1969 Zb.. Dovolací súd v poslednom odseku na 6. strane tohto uznesenia síce konštatoval, že „...uznesenie o vznesení obvinenia neobsahuje konečný záver o spáchaní trestného činu a vine obvineného. Toto rozhodnutie je vydané na základe dôvodného podozrenia, že obvinený spáchal trestný čin (až na

podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin bol spáchaný určitou osobou). Ak dôjde k oslobodeniu spod obžaloby, nemusí to vždy znamenať, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané nesprávne (v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku). Jednotlivé dôvody oslobodenia spod obžaloby nemajú z hľadiska hodnotenia správnosti uznesenia o vznesení obvinenia rovnaký význam“. Nemožno ale prehliadnuť jeho ďalšie konštatovanie (predposledný odsek na 7. strane tohto uznesenia), v zmysle ktorého „z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu má ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia; takéto právo by nemal iba vtedy, ak by si vznesenie obvinenia zavinil sám, bol spod obžaloby oslobodený len preto, že nie je za trestný čin trestne zodpovedný, resp. že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný.“

13. Ako tretí označila dovolateľka nález ústavného súdu z 13. novembra 2013 č. II. ÚS 163/2013 (citovala jeho časť uvedenú v bode 3.3.3. tohto rozhodnutia dovolacieho súdu). Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či v príčinnej súvislosti s napádaným postupom na najvyššom súde v konaní vedenom pod sp. zn. 5MCdo/1/2011 a jeho rozsudkom z 29.10.2012 došlo k porušeniu sťažovateľovho práva na súdnu ochranu tým, že sa najvyšší súd vo vzťahu k žalobcom uplatneným nárokom náležite nevysporiadal s otázkou plynutia premľacej lehoty podľa § 22 zák. č. 58/1969 Zb., nevysporiadal sa s paušálnou aplikáciou ust. § 442 OZ súdmi v základnom konaní (neskúmanie príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a škodnou udalosťou, ktorou malo byť nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia), ako aj tým, že nezrealizovaním obchodu žalobcu pripísali vznik ušlého zisku na strane žalobcu. Ústavný súd konštatoval, že najvyšší súd sa nezaoberal posudzovaním včasnosti žalobou uplatneného nároku na jednej strane a posudzovaním dôvodnosti rozsahu takto včas uplatneného nároku a náležite nepreskúmal danosť príčinnej súvislosti medzi trestným stíhaním žalobcu a uplatnenou škodou. Uviedol (na str. 23 nález), že najvyšší súd sa bude musieť v súvislosti s odôvodňovaním uplatnenia objektívnej zložky premľacej lehoty podľa § 22 ods. 2 uvedeného zákona v intenciách prípadu argumentačne konfrontovať aj s otázkou splnenia zákonnej podmienky na uplatnenie nároku na náhradu škody v dôsledku nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia spočívajúcej v požiadavke, aby nezákonné rozhodnutie bolo zrušené, a to v intenciách svojej judikatúry (ktorá neprešla testom ústavnosti), v zmysle ktorej zastavenie trestného stíhania má mať také právne následky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť.

14. Dovolaťka napokon poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu z 18. augusta 2010 sp. zn. 4MCdo/15/2009, na ktoré odkazovali súdy rozhodujúce v základnom konaní. Predmetom konania v tomto prípade bola náhrada škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Uvedené rozhodnutie bolo po jeho prerokovaní občianskoprávnym kolégiom publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/2014, právna veta ktorého znie: „Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným“.

15. V rozhodnutiach najvyššieho súdu a ústavného súdu, ktoré sú uvedené v bodoch 11. až 13. bola riešená otázka náhrady nemajetkovej ujmy podľa Občianskeho zákonníka v súvislosti s trestným stíhaním, ktoré neskončilo odsudzujúcim rozsudkom, teda iný nárok, ako je predmetom tohto konania.

15.1. Ak by sme aj pripustili rozdielne rozhodnutie o otázke nastolenej v dovolaní, treba pre účely posúdenia prípustnosti dovolania konštatovať, že táto rozdielnosť rozhodovania bola už prekonaná a v súčasnosti neexistuje. V čase po rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/15/2009 najvyšší súd nevydal rozhodnutie, ktoré by v porovnaní s týmto rozhodnutím bolo založené na odlišných právnych záveroch. Dovolaťkou nastolená otázka bola najvyšším súdom posudzovaná v súlade so závermi vyjadrenými v uvedenom rozhodnutí napríklad v rozhodnutiach z 30.01.2011 sp. zn. 4Cdo/54/2011, z 12.12.2012 sp. zn. 7Cdo/145/2011, z 19.06.2013 sp. zn. 7Cdo/87/2012, z 19.02.2014 sp. zn. 7MCdo/27/2012, z 25.04.2018 sp. zn. 3Cdo/181/2017, z 21.11.2018 sp. zn. 4Cdo/66/2018. Tieto rozhodnutia spočívajú na právnych záveroch zodpovedajúcich záverom ústavného súdu, ktorý v

rozhodnutí zo 07.07.2016 sp. zn. I. ÚS 320/2016 konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“, a ktorý k tomu v ďalšej časti svojho rozhodnutia dodal, že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca“.

16. Od publikovania judikátu R 37/2014 sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila (nie je rozdielna) v tom, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby (prejednávany prípad), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

17. Z týchto dôvodov najvyšší súd konštatuje, že v tejto časti dovolania nastolená právna otázka nie je v súčasnosti dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Nedôvodná je teda argumentácia žalovanej, ktorá tvrdí opak. So zreteľom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP prípustné. Dovolací súd je viazaný iba vymedzením dovolacieho dôvodu (§ 440 CSP) a právnou otázkou, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorú považuje dovolateľ za nesprávnu, nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti riešenia (§ 421 CSP) táto otázka spadá. Takéto určenie významovo nespadá pod vymedzenie dovolacieho dôvodu (§ 432 ods. 2 CSP).

18. Na doplnenie dovolací súd uvádza, že dovolateľka tvrdila v dovolaní, že sa súdy doteraz nevysporiadali s absenciou preukázania priamej príčinnej súvislosti medzi údajne nezákonným rozhodnutím a trovami konania vzniknutými po preskúmaní obžaloby súdom. Tento argument ale vzniesla iba vo vzťahu k rozhodnutiam najvyššieho súdu riešiacim otázku zrušenia uznesenia o vznesení obvinenia pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, neformulovala ho ako dovoláciu námietku vo vzťahu k dovolaním napadnutému rozsudku odvolacieho súdu tak, ako má na mysli ust. § 421 CSP v spojení s § 432 CSP, čo je dôvodom odmietnutia dovolania v zmysle § 447 písm. f/ CSP.

19. Dovolateľka ďalej tvrdila nesprávne právne posúdenie veci v časti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá ako náhrada za zásah do osobnostnej sféry môže byť posudzovaná výlučne na základe subjektívnych kritérií. Odvolaciemu súdu vytkla, že si osvojil názory súdu prvej inštancie, ktorý vykonané dôkazy nijako nevyhodnotil a svoje rozhodnutie oprel o všeobecné kritériá.

20. Ako už dovolací súd uviedol vyššie, dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Hodnotenie dôkazov nie je právnym posúdením veci (viď ods. 7.1. a 7.2. tohto uznesenia), ale je súčasťou procesného postupu súdu. Právna úprava Civilného sporového poriadku umožňuje podať mimoriadny opravný prostriedok v podobe dovolania aj v prípade, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Tento dovolací dôvod však dovolateľka v dovolaní nevymedzila, preto sa ním nemohol zaoberať ani dovolací súd (§ 440 CSP).

21. So zreteľom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovanej nie je prípustné, a preto ho odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

22. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.